

12 — KLOPKA

“Neće uspeti!”

„Hoće!”

„Neće.”

„Ćuti!”

Ogi je uskočio u rupu i štapom širio ivice. Lepljivi komadi zemlje slivali su se niz glatke zidove i prekrivali mu čizme. Čuperci smeđe kose skakutali su mu po licu dok je besno udarao o tlo. Dule, Uroš i Maša čučali su pored rupe. Dule je nosio plavu kapu koja mu je pokrivala uši i obraze. Posmatrao je Ogija namrštenog čela. Uroš je imao nekoliko brojeva veću jaknu koja mu je dosegala do kolena vrećastih farmerica. Maša je bila Ogijeva mlađa sestra. I ona je imala smeđu neposlušnu kosu koja joj se rasipala po ramenima. Nosila je tanku sivu trenerku, lila jaknu i roze krpene patike sa ogromnom mašnom, kao da je tog dana, bez brige o izgledu i hladnoći, jednostavno obukla najdraže stvari.

Tog dana ih je preokupirala rupa. Ona je danima bila tu, ali se Ogi tek tada dosetio da naprave klopku. Dule ju je sumnjičavo odmeravao.

„Ne možeš tako da ga uhvatiš, video sam na TV-u, lovci imaju puške, i pse, i mrežu“, rekao je.

„Imamo i mi Kinga“, uzvratio je Ogi. Žuti pas sa uspravnim ušima sedeo je na snegu i radoznalo posmatrao decu.

„I puške imamo kod kuće. “

„Ali nemamo mrežu.”

Ogi se zabrinuto namrštio.

„Moja mama ima mrežu na prozorima“, rekla je Maša.

„Znam gde ima mreža“, rekao je Uroš. „U školi, na golićima.”

Ogijevo lice se ozarilo. Spremno je iskočio iz rupe.

„Idemo!“

Ne gubeći ni časa, potrčali su prema školi.

„Čekajte mene!“ ciknula je Maša sa mukom izvlačeći čizme iz snega. King je mahnuo repom i zakaskao za njima.

Trčali su niz ulicu. Nisu smeli da izlaze iz parka, ali ovo je bilo važno. Ovo je bilo za Klopku. Zadihani, zastali su ispred kapije. Školsko dvorište je bilo umotano u tamu i tišinu. Nekoliko uličnih svetiljki blistalo je u mraku kao oči ogromnih insekata i bacalo blagi odsjaj na teren prekriven snegom. Deca su se oprezno spuštala niz tribine. Svetlo u sobičku Ljube domara bilo je upaljeno, ali to ih nije brinulo. Mogla je, međutim, da naiđe grupa trećaka ili četvrtaka, ili čak petaka, koji bi ih gađali grudvama i sprečili ih da uzmu mrežu. Prišunjali su se goliću bližem ulazu.

„Brzo, brzo“, šaptao je Dule. Ruke su im bile nespretne u rukavicama.

„Pazite!“ rekla je Maša. „Iza vas!“

„Ne vuci je tako jako, ne mogu da je skinem“, dahtao je Dule.

„Ne mogu da dohvatim“, cvileo je Uroš.

Iznenada, King je zalajao. Dečaci su se okrenuli prema psu, koji je spuštene glave i iskeženih zuba režao na mrak. Tamo se nešto kretalo, nešto veliko i gipko, tamnije od tame, mogli su da čuju škripanje snega. Ogi je otkao poslednju omku s rama, zgrabio mrežu i potrčao.

„Bežite!“ viknuo je.

Mreža se koprcala, bežala mu iz ruku, uplitala mu se u noge. Sigurno bi pao, da ga Dule nije uhvatio za ruku. Jurili su niz ulicu, kroz prolaz između zgrada, do svog parka. Stali su tek kad su stigli do klopke. Tu ih je sustigao i pas. Osvrtali su se prema ulici. Niko ih nije pratilo.

„Jesi video? Jesi li ga video?“

„Jesi li ga čuo?“

„To je bio patuljak“, rekao je Dule. „Bio je to njegov patuljak, i pratio nas je do ovde, i reći će mu za Klopku.“

„Nije bio patuljak, patuljci su mali, manji od Uroša“, uzvratio je Ogi. „Ovo je bilo veliko, i režalo je.“

„Patuljci ne reže“, podržala je Maša brata. „Oni zvone, jer imaju zvončiće na kapi.“

„To je bio vuk“, rekao je Uroš.

„Nije, nego lav“, uzdahnula je Maša.

„Nije, nego pas“, rekao je Ogi.

„Vukodlak!“ prošaptao je Dule.

Deca su začutala. Nervozno su pogledala prema ulici. Sa patuljcima i vukovima bi oni lako, ali sa vukodlakom se ne možeš šaliti.

„Jeste, bio je vukodlak. King ga je video, on je pas, a psi mogu da ih nanjuše“, rekla je Maša.

Ogi je užurbano gurnuo mrežu u Duletove ruke.

„Evo ti. Stavi je.“

Dule je s oklevanjem posmatrao rupu.

„Treba da je staviš preko rupe, pa da baciš lišće, onda je on ne vidi i upadne“, rekao je Uroš. Dečaci su se složno bacili na posao. Našli su četiri štapića, zabili ih na čoškove rupe i raširili mrežu. Morali su da kopaju po snegu da bi našli lišće. Bacali su ga preko klopke.

„Stavi i grančice! I grančice!“ skakutala je Maša oko njih.

Dečaci su zastali, blatnjavi i očajni.

„Sve propada kroz rupe“, rekao je Ogi. „Treba nam nešto drugo.“

„Možda ćebe?“ pitao je Dule.

„Ima ćebe u Kingovoj kućici“, rekao je Uroš.

„Doneću ga!“ viknula je Maša.

„Idem ja po njega!“ skočio je Dule.

Posle desetak koraka, naglo je stao. Park je bio osvetljen samo duž zgrada. Da bi stigli do Kingove kućice, morali su da prođu kroz preteću tamu u kojoj je, možda, vrebao vukodlak, i ko zna još kakva opasna stvorenja.

„Idemo svi“, rekao je Ogi. Pošli su kroz park, jedno za drugim, sa Ogijem na čelu, i Mašom na začelju. King je obazrivo išao pored njih.

Kingova kućica bila je gomila drveta i kartona uglavljena između tri stabla. Deca su čučnula u sneg i pritajila se.

„Nemojte tamo“, cvilela je Maša. „Hoću kući.“

Drveće je šaputalo pretnje, a senke su se preplitale oko njih. Nešto je tamo vrebalo, iza drveća, mogli su da ga čuju kako se šunja kroz sneg. Kućica je zaškripala. Deca su se skupila na snegu. Ogi je napravio grudvu i bacio je visoko u mrak. Čuo se tup zvuk kada se rasprsla o stablo. Veliko stvorenje je izletelo iz mraka, režeći i dahćući, i skočilo pravo na njih. Zavrištali su. King se bacio na stvorenje.

„King! Ne! Vрати se!“ vikao je Uroš. Ogi je spremno skočio na noge, dotrčao do kućice, zgrabio cebe i počeo da beži. Iza sebe čuo je režanje, skičanje i vrisku. Utrčao je u neko žbunje, gde ga je nešto ščepalo za jaknu, držalo ga, vuklo, i koliko god se koprcalo, nije mogao da se otme. U panici, povukao je najjače što je mogao, čulo se cepanje tkanine, i bio je slobodan. Kada je dospeo na svetlost, pao je na kolena. Ostali su dotrčavali, jedno po jedno, i bacali se na sneg pored njega. Svi su se borili za dah.

„Vidi! Ujeo ga je!“ rekao je Dule.

Deca su sa strepnjom gledala dugačku poderotinu na Ogijevoj jakni.

„To je od kandže!“ ciknula je Maša. Zaplakala je.

„A gde je King?“ cvileo je Uroš. „Ono ga je pojelo.“

Ogi je sa mukom ustao. Bio je bled. „Pomozite“, rekao je.

Raširili su ćebe preko rupe. Ovoga puta morali su da zabiju štapiće kroz ivice platna, mučili bi se da Dule nije pronašao kamen. Bacali su lišće i sneg, sve dok nisu prekrili čitavu klopku. Samo je, tu i tamo, provirivala crvena tkanina pseće postelje.

Ogi je zalupio vrata svoje sobe. Šutnuo je Mašinog plastičnog mačka na podu i bacio se na krevet. Maša je sela pored njega. Sedeli su tako u tišini, ne dodirujući se. Na stolu je stajalo nekoliko zgužvanih komada papira. Ogi je počeo da ih skuplja i baca u kantu.

„Prošle godine sam mu pisao“, rekao je plastičnom mačku, „i tražio sam novi plavi bmx bicikl, ali on je doneo samo gomilu glupih slatkiša i knjiga. Ove godine ću ga uhvatiti i nateraću ga da mi vrati sestru. Neću ga pustiti iz klopke dok je ne vrati.“

Maša nije ništa rekla. Njena sićušna prilika na krevetu polako je postajala sve bleđa, prozirnija, dok nije potpuno nestala.

Odmah posle doručka, dečaci su se skupili oko Klopke. Dule je nosio pušku.

„Jel’ je to nova puška?“ upitao je ushićeno Uroš. „Mogu li da je držim?“ I Ogi je okrenuo glavu da je pogleda. Pažljivo su je proučavali neko vreme. Dule ih je povukao za jakne.

„Vidi!“

Ćebe više nije bilo na mestu. Kočići su bili iščupani iz tla, a sneg oko rupe izgažen. Oprezno su provirili unutra. Na dnu su ležali King i veliki crni pas.

Kada su videli dečake, psi su iskočili napolje mašući repovima, i lizali ih po licu vrelin jezicima, sve dok ovi nisu, cičeći i smejući se, popadali na sneg.